

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

KVĚTEN 2006 *** ROČNÍK VII.*** ČÍSLO 5

Citát inspirující:

Psaní je něco, co jsem úplně já, a přitom je to stav, kdy konečně mám od sebe samý pokoj.

Petra Hůlová - Tvar 2/2006

SAMETOVÉ NEBE

Modrý samet
světlo stín
snění nebe
padá v klín
duše teskně
naladěné

V barvách touhy
v očích nebe
splývám s tichem
vzývám tebe
mlčky ve svých
myšlenkách

Hana RUNČÍKOVÁ

JE KNIHA ZBOŽÍ ?

Žijeme v tržní společnosti. Všechno má svoji tržní hodnotu, tedy i kniha, ale ... zase nějaké ale. Chápu vydavatele či nakladatele, že chce na svém podnikatelském počínu vydělat. Bohužel dost dobře nechápu, proč musí autor nejen knihu napsat, ale ještě ji i sponzorovat, resp. zaplatit z vlastní kapsy. Jestli se dobře pamatují ještě na hodiny politické ekonomie v rámci předmětu Marxismus - leninismus, tak tam jsme se učili, že Marx napsal jednoduchou fomulku:

P - Z - P´

Přeloženo: Podnikatel vloží peníze do zboží, které na trhu prodá, aby získal peníze s onou čárkou, tedy nadhodnotou, chcete-li větší peníze právě o ten čudlík. Ten podnikatel, který získá peníze bez čudlíku nebo dokonce ještě menší než ono prvotní P, má smůlu a brzy z trhu zmizí. Ne, nebojte se, školení končí. Chtěl jsem jen říct, že vydavatelům je celkem jedno, jestli prodávají hřebíky, toaletní papír, prací prostředky či knihu. Je jim jedno, jestli prodávají kuchařky, drby z života slavných nebo poezii. Chtějí hlavně rychle prodat, neprodělat. A tak nemějme za zlé vydavatelům, že vydávají kuchařky nebo oddechové čtivo, které nakonec může napomoci tomu, že za získané peníze občas dotují i knihy, které by jinak neměly šanci objevit se na pultech knihkupectví. Ano, i takoví vydavatelé se najdou! Možná jich je jako šafránu, ale díky za ně.

Horší už je to s tím, když autor sám má na prvním místě ono slovo „vydělat“ nebo aspoň „neprodělat“, když prvoplánovitě píše knihy, které ho zabezpečí hmotně. Že takoví nejsou? Nenechte se vysmát! Velmi dobře mají spočítáno, kolik musí napsat denně stránek, co by měli psát a čemu se raději vyhnout obloukem, aby si čtenáře nepohněvali. A to je velmi velmi smutné. Když se s takovým autorem setkám, říkám si, proč vůbec píše? Pro slávu? Pro peníze? Proč nedělá něco jiného, kde se k penězům dostane rychleji a snad i pohodlněji?

Vzpomeňme na Boženu Němcovou, v jakých podmínkách psala Babičku a vůbec ji nenapadlo počítat, kolik výtisků prodá, co si za to koupí a jestli se o ní bude psát na titulních stránkách všech těch třesků - plesků.

Bojím se, že když začneme jenom počítat, kolik knih prodáme, za kolik, že za chvíli nebudeme mít co číst nebo snad jen ... přece jenom jedna knížka snad tyhle lidi zaujme. Knížka s čísly, hlavně když tam je hodně nul na konci ... a jestli ji budete shánět v knihkupectví, tak tedy jmenuje se **SPOŘITELNÍ !** Václav, Borohrádek 18.3.2006

VÍTE, ŽE ...

- V rámci oslav 1.máje v Jičíně vystoupili členové LiSu, Václav Teslík a Bohumír Procházka, v zámeckém partu s dramatisací textů Františka Gellnera a Václava Teslíka. Při přednesu básní pomáhala Ladka Mařatková z jičínského K-klubu.

- V novopackém Achátu (5/2006) vyšel článek Jiřího Čejky Novopačáci a jičínský LiS, ve kterém je představen LiS a tvorba Martina Žantovského (báseň), Zlaty Zákoutské (báseň Vlídne zamyšlení) a Václava France (báseň Roční období). Text je doplněn fotografiemi Martina Žantovského a Jiřího Čejky.

- V Nových Novinách dne 12.května 2006 je v článku Jiřího Němečka představena sbírka Dragy Zlatníkové (článek Náповědy jičínské básnířky Dragy Zlatníkové).

- Podle sdělení autorky Dragy Zlatníkové s ní bude odvysílán rozhovor na stanici Český rozhlas Hradec Králové v neděli 21.května v 16:10 hodin v pořadu Host. Pořad připravila Vladka Matějková.

-V květnových Prochorovinách (5/2006) najdete články o činnosti některých členů LiSu (např. Slepice srandovní i kvalitní, Jičínská básnířka, Pan čtvrtek jičínský). Zároveň zde najdete článek týkající se „jednoho spolku, co v jičínské kultuře něco znamená“ (viz Nevím, co s tím).

- Václav Franc vystoupil v bohumínském klubu Maryška v pátek 21.dubna 2006 s autorským čtením.

Václav

MUZIKA PAKA 2006

Občanské sdružení Open Art Nová Paka ve spolupráci s Muzeem, kulturním střediskem, knihovnou, kinem, Informačním střediskem – čajovnou Šen–nung, díky podpoře Městského úřadu v Nové Pace, Ministerstva kultury ČR, Krajského úřadu v Hradci Králové, Nadace Český hudební fond Praha, Nadace Český fond umění, Nadace Život umělce a celé řady sponzorů, vás zve na jedenáctý ročník festivalu Muzika Paka, který se koná ve dnech 26.-28.května 2006. Podrobný program a další informace najdete na <http://muzikapaka.open-art.cz/> .

Václav

POHÁDKY Z KOUZELNÉ ZAHRADY - Jiří ŠANDERA
nakladatelství SURSUM v roce 2003

Přiznám se, že nejsem zrovna tradičním čtenářem pohádek, ale nevyhýbám se ani těm. A když mě Jiří Šandera, jinak Řehečský kohout 2006, věnoval svoji knížku Pohádky z kouzelné zahrady, otevřel jsem dvířka do zahrady a nepozorovaně vstoupil do míst, kde v autorově fantazii ožívají stromy, keře, rostliny, zelenina, kde žije kluk Jurášek a jeho malá sestřička Kateřinka, která se zatím kamarádí spíš s panem Kočárkem, tatínek Jirka, maminka Broňka a babička Jana.

A nelitoval jsem, neboť dvanáct pohádek je opravdu pěkných, vzbuzujících dětskou fantazii. Jsou to příběhy každodenní, ale neobyčejné, vždyť které brambory se jednoho dne rozhodnout a vydají se na cestu do světa nebo kde se prou růže se zeleninou, kdo z nich je potřebnější?

Musím Juráškovi a Kateřince závidět tatínka, který zřejmě psal tyto pohádky především pro své ratolesti, ale nakonec s nimi potěšil i další děti. Knížka je lákavě ilustrována Vendulou Kramářovou, studentkou mikulovského gymnázia a zvířátka a rostlinky v jejím podání jsou si skutečně podobné a přitom vzbuzující fantazii (zkuste si nakreslit bramboru, jak nese batůžek a na chatrných nožičkách se trmácí po cestě nebo kropící konev, která na vás mrkne okem).

Pohádky mají nejen šťastný konec, ale i nenásilně podanou výchovnou pointu. Mají svoji poezii jako například Jurášek a pan malíř (=podzim) nebo Jurášek detektivem v kouzelné zahradě aneb Kdo je Martin? (= Martin na bílém koni).

V knížce se vůbec můžete dozvědět spoustu zajímavých věcí: jak hrají stromy šeptandu, jak bývá na zahradě horko, jak může dopadnou namyšlená hruška světačka či co se stane, když zelenina zatouží projet se na kole nebo co je to ostmalík. A velice se mně líbila i pohádka Co papá Kačenka, která může rodičům pomoci při odpovídání na spousty proč jejich malých zvědavců.

Šandera knížka mně pohladila po duši. Je vidět, že lze napsat pohádkovou knížku bez hrůzostrašných monster šlehajících plameny a vzbuzujících spíš hrůzu u malých čtenářů či posluchačů. Pohádky mají hlavu i patu, ne jako v některých případech, kdy ani dospělý člověk mnohdy netuší, co tím chtěl autor říci. Knížka může posloužit i začínajícím čtenářům v edici prvního čtení (nakonec Jurášek je taky prvňák a má občas potíže se zatoulanými písmenky).

Když v roce 2003 získal Jiří Šandera čestné uznání na Řehečské slepici za svoji povídku Bambalanda a Štruntalanda, netušil jsem, že to byl jeho první počín, na jehož základě následně vznikla i knížka Pohádky z kouzelné zahrádky. Přeji autorovi, aby chystaná knížka o dvou skřítcích s těžko zapamatovatelnými jmény (alespoň pro mě), brzy vyšla a potěšila nejen Juráška a Kateřinku, ale i spoustu čtivachtivých dětí.

Václav

BOHUMÍNSKÉ OHLÉDNUTÍ

V pátek 21. dubna 2006 jsem se vydal na cestu, abych prezentoval svoji tvorbu v Bohumíně. Přiznám se, že když jsem vystupoval na bohumínském nádraží z vlaku IC, vstupoval jsem do neznámého světa, neboť jsem v tomto koutu nedaleko hranic s Polskem, nikdy nebyl, když nepočítám průjezd vlakem přes nádraží.

Po ubytování a občerstvení po cestě, jsem se sešel s paní Hornovou a její rodinou, která mě jménem občanského sdružení Maryška pozvala. A tak jsem vstoupil do klubu nacházejícího se na náměstí T.G.Masaryka, kde v přízemí je hájenství tohoto sdružení, a to nejen pro literáty. Stěny byly vyzdobeny obrazy dinosaurů od Arnošta Hanáka a ve vitrínách se tísnily fosílie a další zajímavé exponáty téhož sběratele, mezi diváky byly i známé autorky ze sborníku, který vloni vydalo OS Maryška (jsou v něm i moje básně).

Moje vystoupení začalo v 18 hodin a bylo rozděleno na dvě části. V úvodu mě Jeanne Hornová představila a potom jsem přečetl ukázky z programu Řehečské slepice, a to o životě a díle řehečského všeučelá Fráni Fraňka a následně i ukázku z vystoupení Lary Matejky, který přijel pozdravit řehečské rodáky až z New Yorku. Program doplnila i povídka paní Hornové Ešusrallye, oceněná na Řehečské slepici v roce 2003, kdy získala cenu řehečského čtenáře.

Po přestávce jsem představil sbírku Autogramy dětství (ukázky z básní přečetla Jeanne Hornová i já) a následně tři povídky Vynálezce, Smíření Monteků a Kapuletů a Perspektivy oboru. Následovala neformální diskuse, která s členy OS Maryška, která se protáhla. Mluvílo se o festivalech LETOKRUHY, které v Bohumíně pořádají koncem srpna (vzpomněl jsem si na Petra Veselého, neboť mně ukazovali, jak sochaři a řezbáři vytvářejí sochy ze dřeva přímo před zraky diváků). Došlo i na další aktivity, porovnávání možností v Bohumíně a u nás. Pochopitelně i já jsem představil LiS, Městskou knihovnu v Jičíně a třeba i Sdružení rodáků a přátel Řehče.

Z reakcí domácích jsem poznal, že jejich nabídka další spolupráce a pozvánka na další akce je upřímná, že je moje vystoupení zaujalo.

Nakonec nevidíme se naposledy, s některými bychom se měli sejít třeba na Literární Vysočině.

Noc jsem prožil v místním hotelu Elba a v sobotu dopoledne se vracel zpět domů. Cestou jsem pročítal bohaté materiály, které jsem dostal, z nichž mě zaujala kniha o Bohumíně paní Aleny Mrázové (Město mého srdce – Bohumín).

Děkuji všem organizátorkám OS Maryška, za všechny jmenuji předsedkyni OS Kamilu Smigovou, za příjemný podvečer a večer a doufám, že se zase někdy vbrzku do tohoto nejen železničního centra Moravskoslezského kraje podívám. Václav

REAKCE NA ČLÁNEK „LiS a ŠTEFAN“ A OTEVŘENÝ DOPIS JARMILY NOVOTNÉ

Netušil jsem, že můj úvodník z Kobry 4/2006 vyvolá tak výraznou odezvu. Rozmýšlel jsem se, jak velký prostor Kobry 5/2006 těmto reakcím věnovat, zvláště když zájemci mohou najít vše na internetových stránkách www.kobra.zde.cz, ale vzhledem k tomu, že ne všichni LiSáci jsou internetmobilní, tak tedy zde jsou, podle mého názoru, ty nejdůležitější reakce (ostatní viz internet). Václav

OTEVŘENÝ DOPIS PRO VÁCLAVA FRANCE

Milý Václave,
dnes došla Kobra a nedá mi, abych Ti nesdělila některá svá stanoviska.

Nejdříve bych Ti chtěla sdělit, že si **nesmírně vážím Tvých literárních výsledků a ocenění. Obdivuji Tvůj umělecký záběr** - poezie, próza, pohádky, písničky, scénáře, malé divadlo, časopisy Kobra, Čaj, soutěž Řehečská slepice, LiS a případně další aktivity.

Ale upřímně Ti řeknu, že mně to připomíná jednu pohádku. Václav Franc, literární práce všeho druhu. Ode všeho něco, ale nic Francovského, nic co bych označila - Václav Franc jako vyšitý, neboť tu povídka podle Haliny nebo Viewegha, tu použitý Svěrákův slogan, tu inspirace Poláčkem. Moc široký záběr, málo originality.

Ale překvapujeme, že zrovna Ty vyzýváš pod tlakem (žádná píseň není tak dlouhá, aby jí nebylo konce) k většímu spolkovému životu, neboť **když máš SÁM projevit nějakou solidaritu, neprojevíš!**

V prvé řadě mám na mysli účast LiSu v pohádce O vodníkovi v programu Knihovny letos na jaře. Když se jiní členové nabízeli, že by

byli ochotni se zúčastnit, krátkou pohádku nastudovat, raději jsi akci zrušil, než bys přeobsadil.

Když jsem Ti spontánně nabízela knížku SKORKOVINY jako další výhru pro vítěze Rehečské slepice, nejen že jsi mě nejdříve přehlížel jako rodné širé lány, ale dokonce pravil, abych si po pořadu předala, co chtěla, komu chtěla, aby z toho nebyla bramboračka. Chápu, že Slepice je Tvoje dílo, ale **opět jsi projevil velmi malou spolkovou solidaritu**, aby se náhodou nepresentoval někdo jiný než Ty sám.

Na jedné straně prahneš pro spolkovém životě, ale Slepici děláš sám s Martinem, dokonce jsem ani nepostřehla, že bys jiné členy LiSu zapojil. Například Prochor, Josífek Jíra, Draga Zlatníková by mohli a měli sedět v porotě!!! Na připomínku, kdo nebyl na Slepici, prohloupil, bych řekla, že až tak neprohloupil ten, kdo nebyl. Oslavovat vesnici Reheč asi každoročně nebudu.

Pokud mě se týká, já se žádného spolkového života s velkým S zúčastňovat nechci a nebudu. Odjakživa jsem byla silná individualistka; pokud bys raději sportovní hantýrku, raději dělám tenis nebo atletiku, kolektivní hry přenechávám jiným.

Ale když jsem mohla, tak jsem pomohla. Z našich členů bych jmenovala třeba Qendu (malé praktické rady k její připravované knížce) nebo Dragu Zlatníkovou, kterou jsem nasměrovala k panu Vaničkoví do nakl. Presstars, s.r.o., aby vydala sbírku básní Náповědy.

Na www.skorka.bloguje.cz jsem na své stránky zařadila:

Rendu Šťastnou, rubrika Příjemnosti:

http://www.skorka.bloguje.cz/289343_clanek.php?PHPSESSID=5afe3d6db67f36844baa2f12a56fff2d

Josef Jindra, rubrika Sofa pro návštěvu:

http://www.skorka.bloguje.cz/295433_clanek.php

Draga Zlatníková, rubrika Sofa pro návštěvu:

http://www.skorka.bloguje.cz/306987_clanek.php a dále v rubrice Aktuality - http://www.skorka.bloguje.cz/290142_clanek.php

Mé stránky jsou otevřeny všem, kteří budou chtít si na žlutém sofa trochu zdřímnout.

Pak mám i jiné "zájmy" - partnerský život, kde zažiju, co jiní hledají v televizních seriálech; posilovna, spinning, cykloturistiku, psaní (materiálu mám na další 3 knížky) a blogování (k dnešnímu dni a hodině 2916 návštěv - od 4.2. 2006) a na titulní stránce www.bloguje.cz jsem zařazena mezi knižní autory serveru BLOGUJE. **V iKobře seznam členů a jejich literárních počínů nevisí, ale doufám, že bude zveřejněn!**

To jsou všechno důvody, pro které se nenechám sešněrovat žádným spolkem, abych tam dělala stafáž a někoho poslouchala, co

mám dělat a jak. Dnes žijeme v roce 2006 a vztahy mezi lidmi a komunikační možnosti jsou docela jiné, než na začátku 20. století.

Osobně bych přivítala, kdybychom vytvořili literární kavárnu, v níž bychom se jednou za měsíc sešli (třeba i v dobových kostýmech), něco si přečetli a za dvě, za tři hodiny se rozešli, než dělat nějakou velkou organizovanou spolkovou činnost. Krásné místo je například v zadní místnosti kavárny Ámos. Celé zařízení manželů Brzobohatých má atmosféru a hudební produkce u klavíru se tam již konají!!!

Na závěr bych Ti chtěla říci. **Pokud nemáš z něčeho radost, tak to nedělej a netrap se (mám na mysli LiS).** Nikdo není nenahraditelný a možná by se vrátili ti, kteří pro přílišnou formálnost a svázanost před lety odešli.

Milý Václave, přeji Tobě a Tvé paní především hodně zdraví, vzájemnou podporu a toleranci. A dále Ti na miskou vah přikládám přání k plodné literární práci, abys překročil hranici regionálních autorů a stal se autorem celorepublikovým.

S úctou a obdivem JANOVA

P.S. Pořád platí, čím více dáš, tím více dostaneš!

REAKCE VÁCLAVA FRANCE

Vážení,

původně jsem nechtěl na otevřený dopis adresovaný mé osobě reagovat, už vzhledem k vážným rodinným problémům, které v této době prožívám, ale tak tedy ...

Vážená paní Jarmilo,

asi to nebude nic Francovského, ale protože používáte citace (viz závěr dopisu), použiji také jednu. Je z mé oblíbené knihy Zdeňka Jirotky Saturnin, ve které teta Kateřina říká: Kdo chce psa bít, vždycky si hůl najde. S pozdravem: Psi štěkají, karavana jde dál. Václav Franc

Tímto považuji celou záležitost za uzavřenou a nebudu se k ní dále vracet. Děkuji!

REAKCE VÁCLAVA TESLÍKA

Buran z vesnice

Tak co tomu říkáte?

Já se do takových věcí nepletu, ať mi s tím každé políbí prdel.

Vy máte nějaké divné názory!

Neodpovídej hlupákovi podle jeho pošetilosti, abys nebyl jako on.

To jsou nějaký divný řeči!

My básníci už jsme takový. Něco řeknem, a vono pak z nás budou jenom regionální autoři.

Vždyť si vezme, třeba takovej Prochor (hajzl jeden), co řek vo tom jednom senátorovi. Tak sem se vyděšeně podíval na jeho vobraz, jako toho senátora, kterej visí u nás v práci, von ho tam pověsil kdysi jeden moc zvodpovědnej člověk, a hodně rychle jsem ho vodnes na půdu. To už znám, jednou jsem takhle nechal viset na zdi jednoho tajemníka, mouchy mu posraly řád Klementa Gottwalda, jeden individualista to prásknul a byla zrušena celá brigáda socialistický práce. No jo, jenže pak se zjistilo, že to je nák špatně a my ji museli zakládat znova, jako že takle je to vlastně správně, ale to se už nikomu nechtělo a bylo to všechno takový divný, protože jsme si nebyli jistý, jestli ten vobraz pověsit nebo ne.

Na vás si budeme muset posvítit!

To si posvítte, stejně uvidíte leda tak hovno.

To už přestáva všeko! Jste básník? Básník musí být individualista!

Básník je určitě individualista. Nevím proč by měl být ovšem individualismem obyčejný egocentrismus.

Ano! Diskusi vést - proč ne. Říkat nepřijemné věci - proč ne. Nebát se říci svůj názor - proč ne. Ale měli bychom být trochu nad věcí, trochu nad sebou a především se držet merita věci. Protože: Současně se vyskytující genialita a zoufalá pitomost musí časem nutně vést k nějakému neštěstí.

Člověk řekne svůj názor a už je to špatně!

Ano, přesně tak, pokud člověk není zároveň přiměřeně zdrženlivý. To potom dikce diskuse je "trochu" trapná. - Když se ptali žáci svého mistra, co je největší moudrostí, neodpovídal. Naléhali. Neodpovídal. Naléhali opět. Odpověděl: Což jste to nepochopili? Největší moudrostí je přece mlčení.- Nejde jenom o to, zda člověk řekne svůj názor, ale jak ho řekne, a zda smlčí o věcech, o kterých je moudré smlčet, neboť jenom Bůh si něco nemyslí, neboť jenom Bůh to přesně ví. Ještě jeden citát: Poznal jsem v životě mnoho chytrých lidí, bohužel - tak málo moudrých.

Nakonec chci všem s radostí a nadšením sdělit, že jsem jednoho moudrého přece jenom našel: Jmenuji se Václav Teslík

Představte si, představte si tu úžasnou novinu,
já! o sobě vysnil zbožně přenádhernou kravinu:/
Čestný, bdělý, hbitý, velký!!!!//
Vlez kravině do prdelky,/
a teď zmítá se té děvě/
mezi zbytky v tlustém střevě./

REAKCE ZORY ŠIMŮNKOVÉ

Dělám v Praze už tři roky každý měsíc Večer přiměřených depresí, což je něco jako literární kavárna – pásmo autorského čtení různých autorů prokládá živá hudba. Je to fajn, ale chybí tomu jakási nadstavba v podobě časopisu nebo sborníčku z jednotlivých dílů, kde by se mohli zúčastnění autoři dočíst o svých předchůdcích či následovnicích. Není v mé moci dělat ještě něco takového. Proto obdivuju Václava France, že při všech svých jiných literárních aktivitách dokáže ještě vydávat a distribuovat Kobru a Čaj (a dělat to víceméně sám). Jistě neodmítne žádnou pomocnou ruku, pokud by se mu k redakční práci nabízela. Doufám, že přes veškeré nepříznivé okolní vlivy mu nadšení a elán vydrží a já se budu moci ještě dlouho dozvídat novinky z Lisu v Kobře a Čaji anebo s potěšením číst Václavovu vlastní tvorbu.

Zora Šimůnková, Praha, 22.dubna 2006

REAKCE BOHUMÍRA PROCHÁZKY

proChor oznamuje

že si hluboce váží všeho co Václav Franc koná a vykonal. Vadí mi každý, kdo otravuje ovzduší a špiní Václavovu práci. proChor

Nad knihou Dragy Zlatníkové - NÁPOVĚDY

Slunce osahává hroudy/aby do štěrbin proniklo stínem/ - a je-li živé slunce, pak je i živý stín, pak jsou i štěrby, do kterých lze proniknout, i nám - pouze stínem. Ničeho se ovšem nebojme, tajemství je tu pro nás, pro nás, kteří se tajemstvím necháme vlákat, a trpělivě strádáme, abychom poznali přesvědčivé ve vůli básně. Naše zvědavost je živá a nedočkavá, přesně tak jako zvědavost pupenů/ zaháněná chladem/. Kdyby ho nebylo, naše odvaha by byla marná, kde bychom chtěli hledat? Kde by se stával život zázračným? A co je vlastně zázrakem větším než život sám, život, který umí oživat - třeba ve slovech básně. Život, který umí oživovat i pouhým slovem básně. A tak poslouchejme společně s básníčkou, která ví, že: zázrakem mi je zaslechnout/ ..... /zázrakem mi je zaslechnout/ pád listu. Nikam není potřeba spěchat, vždyť síla našeho klidu a vlídného čekání je naším. - Je naším zrakem, hmatem, čichem, sluchem - a poklidnou stojnost kmenů/s tušením kolíbek pro vůni/ nelze uchopit zhrublou a nervozní dlaní spěchu. Pokud se naučíme cítit a vnímat blízkost tajemství, které se k nám přidává jako věrný přítel na cestách, ucítíme, jak vůně z kolébky slova nám pojednou podává svědectví o poklidné stojnosti kmenů básní. Pak, /když skřívani neunesou/ sládnutí pole/ a budou je držet v zobáčcích nízko nad klasy, mi uneseme sládnutí básně a ona unese naše sládnutí, a vysoko nad klasy ucítíme vůni, ucítíme čerstvou vůni ve vůli svého poznání. Poznání, že tímto veršem lze nasycit zástupy hladových, kteří mají víru v zázračnost poezie.

Poezie - /pastička smutku tlamu dokořán/ ta umí čekat/. Dočkala se. A není potřeba se bát /že nedokončím už nic/. Dílo je hotové a, ač jde o velkou recepci léta, dotýká se mne - jako když sněží.

Václav Teslík

POSLEPIČÍ OHLÉDNUTÍ

Netušil jsem v roce 2001, když jsme vyhlášovali první ročník literární soutěže Řehečská slepice, že za pět let se kolem Slepice vytvoří okruh autorů, pravidelně přispívajících do soutěže, ale hlavně takových, které řehečská soutěž katapultovala někam jinam než původně svým nevinným koníčkem směřovali. Vzpomeňme třeba Jiřího Šanderu, který na letošním vyhlášení přiznal, že nebýt úspěchu na Slepici, možná by se neodvážil poslat svoje texty do nakladatelství a nikdy by nevznikla jeho pohádková knížka. A co třeba Jeanne Hornová z Orlové - Poruby, která patří mezi vůdčí osobnosti literární skupiny v Bohumíně, pomáhá s vydáváním sborníků, účastní se řady literárních festivalů a soutěží (získává ceny). A co Jiří Karban či Zora Šimůnková?

Oba se vypracovali na známé osobnosti pražského literárního života, Zora je organizátorkou tělem i duší (Literární Vysočina, kavárna Obratník). V poslední době společně organizují Klánovické svařáky a chystají další akce (knihy atd.). V neposlední řadě jsme literární inspiraci vzbudili v Oldřichu Němcovi a Liboslavu Kučerovi, kteří píší i texty ke známým melodiím s řehečskými motivy.

Pochopitelně že ne všichni mohou a mohli uspět v naší soutěži, jsou i tací, kteří zatrpkli po jednom neúspěchu a napsali mi nepříliš lichotivý dopis, kde vyhrožují, že už nikdy víc Řehečskou slepici neobešlou. Co jim říct? Vlastně nic.

Ani Slepice není dokonalá, nakonec ji dělají de fakto tři lidé. ve skromných podmínkách se nám daří vydávat každoročně skromný sborníček nejúspěšnějších prací (to nemají ani renomované soutěže), každému autorovi se snažíme sborník zaslat a odpovědět mu (což také není v našich zeměpisných šířkách jev zcela samozřejmý), snažíme se dělat ojedinelou soutěž, nakonec znám řadu soutěží, ale soutěž, kde je na prvním místě humor, ne. Právě s výjimkou Slepice.

Jsem rád, že řada soutěžících oceňuje naši poctivou práci a jejich dopisy potěší na těle i na duši. Jsem také rád, že Řehečskou slepici znají všude tam, kam jezdím, hlásí se ke mně autoři, které jsem znal jen podle jména, neboť na vyhlášení výsledků nemohli přijet, ač získali ocenění (např. Michal Čagánek, taky jeden z oceněných, který dnes vydává knihy).

Doufám, že Slepice ještě nějaký ten rok vydrží, že třeba v příštím roce vyjde i sborníček vybraných prací za první pětiletku soutěže a bude především nám účinkujícím přinášet radost z toho, co děláme.

Václav

VÝZVA – MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ 2006

Po výměně e-mailů s Taťánou Sivovou vám musím oznámit, že naši martinští přátelé chystají další ročník Martinské poetické jesene na první zářijový týden, přesně od 6.-8. září. Pouvažujte, kdo by z vás měl zájem navštívit slovenský Martin a ozvěte se přímo mně. Václav

OZNÁMENÍ OD MARTINA ŽANTOVSKÉHO

Dámy a pánové, oznamuji svoji rezignaci na členství v Literárním spolku při Městské knihovně v Jičíně bez uvedení důvodu.

Myslím to upřímně,

Martin Žantovský, sociální demokrat,

723 743 634, zantovsky@redir.cz

HISTORICKÁ OHLÉDNUTÍ

OLYMPIONIK Z JIČÍNSKA : JOSEF SUCHARDA

Jak jsem sliboval, v Kobře občas učiníme historické ohlédnutí do naší minulosti, abychom jednak připomněli významné osobnosti našeho kraje a zároveň dokumentovali i faktografické práce členů LiSu.

Olympijské hry patří k velmi sledovaným, veřejnost drží palce našim sportovcům, nakonec na minulé olympiádě v Aténách 2004 mezi nimi byla i jičínská rodačka, plavkyně Ilona Hlaváčková. Ale kdo byl ze sportovců Jičínska prvním, kdo vstoupil na posvátnou olympijskou půdu? Zalistroval ve svém archívu, abych vám přiblížil osobu málo známou, ale kromě jiných aktivit i účastníka dvou olympijských her ve sportovní střelce, pocházejícího z našeho kraje. Jedná se o Josefa Suchardu (18.dubna 1883 v Řehči – 19.ledna 1963 v Prachaticích), vojáka, účastníka 1. a 2. světové války, „generála“ partyzánů za 2. světové války v jihozápadních Čechách a především účastníka olympijských her v Antverpách 1920 a Paříži 1924.

V knize Partyzánský odboj v Jižních Čechách, vydala partyzánská skupina Šumava II v roce 1947, strana 73 až 88 Josef Sucharda v kapitole Moje vzpomínky píše : *„Jako vynikající střelec jsem se zúčastnil tří Olympiád a mnoha mezinárodních závodů, pomáhal jsem organisovat naše národní střelectví, tak málo chápané a přece pro brannost národa tak závažné. Byl jsem dlouholetým mistrem Československé republiky ve střelbě a moje umění ve střelbě z pistole žije dodnes v ústním podání důstojníků a vojáků, kteří byli mými žáky.“*

Dal jsem si práci a vydal se po sportovních stopách Josefa Suchardy. Dle výsledků a nejrůznějších pramenů té doby jsem zjistil, že se zúčastnil pouze dvou olympijských her, a to v roce 1920 v belgickém přístavním městě Antverpách a v roce 1924 v hlavním městě Francie v Paříži. Disciplíny na těchto olympiádách byly ve sportovní střelbě jiné než je známé z dnešních her. Soutěžilo se v různých disciplínách a součástí byly i soutěže družstev. Jejich výsledkové listiny jsou značně nepřesné (především složení družstev). Jednou jsem dokonce u příjmení Sucharda našel jméno Miloslav (jde o chybu). V každém případě je nutno říci, že Sucharda patřil mezi naše nejlepší střelce a v Antverpách obsadil 10. místo v individuální soutěži a o čtyři roky skončilo družstvo střelců na 6. místě (pochopitelně s jeho účastí).

Co se týče jeho údaje o třech olympiádách, jak ve svých vzpomínkách uvádí, domnívám se, že se buď sám mýlil, protože se zúčastnil řady dalších soutěží a byl dlouholetým mistrem Československa nebo se zúčastnil tzv. Pershingovy olympiády v roce 1919 v Paříži (což byla sportovní akce vítězných armád 1.světové

války), kterou připočítává k účasti v letech 1920 a 1924. O výsledcích tzv. Pershingovy olympiády pátrám zatím bezvýsledně, takže s jistotou nemohu říci, zda se Josef Sucharda tzv. olympiády účastnil. Za to s jistotou můžeme říci, že se účastnil dalších dvou olympiád.

Nejvíce pozornosti věnuje Josefu Suchardovi ve své knize Olympijské hry, vydané Olympií v roce 1984 Karel Procházka. Na str. 107 uvádí : „Československo obsadilo střelecké soutěže desíti reprezentanty. Osmé místo družstva ve střelbě vojenskou puškou vleže na 300 a 600 metrů a 10. místo Josefa Suchardy ve střelbě vojenskou puškou vleže byly slabým výsledkem.“ (jednalo se o rok 1920 a OH v Antverpách).

I přes kritické hodnocení vystoupení střelců musím uvést, že umístění v první desítku Josefa Suchardy překonal z čs. střelců až v roce 1952 v Helsinkách František Čapek (4. místo). Takže nelze mluvit o slabém výsledku v případě Josefa Suchardy.

V roce 1928 soutěže ve sportovní střelbě nebyly na programu olympijských her v Amsterdamu a v roce 1932 v Los Angeles nikdo z československých střelců nestartoval. V roce 1936 v Berlíně Josef Sucharda a také nestartoval, navíc mu bylo již 53 let. Z těchto faktů vyplývá, že se Josef Sucharda nemohl zúčastnit trojích olympijských her jako aktivní sportovec.

Pro zjednodušení nyní uvedu disciplíny a umístění, v kterých Josef Sucharda startoval.

1920 - OH v Antverpách (Belgie), účast 10 střelců z ČSR

- libovolná puška 300 metrů, 3 polohy, družstva : 13. místo
- vojenská puška 300 metrů, vstojе, jednotlivci : 14. místo
- vojenská puška 300 metrů, vstojе, družstva: 14. místo
- **vojenská puška 300 metrů, vleže, jednotlivci: 10. místo !**
- vojenská puška 300 metrů, vleže, družstva: 10. místo
- vojenská puška 300 a 600 metrů, vleže, družstva: 8. místo
- vojenská puška 600 metrů, vleže, družstva: 11. místo

1924 - OH v Paříži (Francie), účast 18 střelců z ČSR

- velkorážní terčovnice, družstva : 14. místo
- velkorážní terčovnice, jednotlivci: 35.- 40. místo
- malorážka, 50 metrů, vleže, jednotlivci: 41. - 44. místo
- střelba na běžícího jelena, jednotlivci: 32. - 33. místo
- **dvojtřel na běžícího jelena, družstva: 6. místo !**
- dvojtřel na běžícího jelena, jednotlivci: 20. Místo

Tolik tedy krátké připomenutí průkopníka sportovní střelby a účastníka olympiád z našeho kraje, který nedosáhl na medailové umístění, ale patří k dějinám české účasti na olympijských hrách.

Václav

Mladoboleslavská vzpomínka na Františka Gellnera

Jak už bývá tradicí, snažíme se alespoň na den utrhnout s manželkou od každodenních starostí v období kolem 1. máje, a tak jsme letos zavítali do nedaleké Mladé Boleslavi. Navštívili jsme místní hrad s expozicí o historii města a okolí, prohlédli si město, bohužel židovský hřbitov nebyl přístupný. A na náměstí nad lékárnou jsem objevil desku věnovanou místnímu rodáku a českému spisovateli přelomu 19. a 20. století Františku Gellnerovi (narodil se zde 19. června 1881, takže letos uplyne 125 let od narození). Jak jistě víte, horší je to s datem jeho úmrtí (od 23. září 1914 byl nezvěstný, když svůj život ukončil zřejmě na haličské frontě). A nebo že by přežil válku a žil si někde ... kolik už papírů bylo popsáno na toto téma a už nikdy se zřejmě nedozvíme, jak to bylo doopravdy, i když svědectví Gellnerových spolubojovníků (viz Gellnerův bratranec František Kohn) jsou jednoznačná a mluví o vyčerpání, předznamenávající básníkovu smrt.

Doufám, že si rodné město na svého básníka u příležitosti významného výročí vzpomene. A já přibaluji kratičkou ukázkou z jeho tvorby, která jako by předpovídala jeho životní konec:

Nejlépe bylo by vzdálit se
a nikdy se nenavrátit
svým bližním a nejbližším ztratit se
a sám sobě se ztratit.

Václav

VZKAZ Z INTERNETOVÝCH STRÁNEK MĀDOKÝŠA

Jano Ciger z Mādokýša (jano.medokys@azet.sk) odkaz:

Manželia Herbrychovci majú synčeka !!!!!!!

Narodil sa dnes a volá sa Jaško.
Žeby skratka JAnko hraŠKO?????

Gratulujeme a sme šťastní s Vami.

P.S. Zdravím z Nové P aky Zuzku a Pavla Herbrychovi a blahopřeji k synovi! Přeji všem hodně zdraví, aby se měl novorozenec k světu, maminka Zuzka, aby všechno zvládla bez problémů a tatínek Pavel, aby doma pomáhal. Ať žije další „Čecho-Slováče“ (a doufám, že podědí po rodičích i literární střevo).
Václav

A jenom pro pořádek dodávám, že se malý Herbrych narodil na počátku května 2006 (přesné datum neznám).

VZPOMÍNÁTE aneb KDYŽ ŠLA POEZIE MĚSTEM

Za účasti několika desítek básníků a prozaiků z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska se 21.-23. května 2004 uskutečnilo v Jičíně průkopnické setkání literárních sdružení a jednotlivých autorů z obou republik. Akce vrcholila společnou procházkou městem, při které literáti přednášeli svoji tvorbu. Foto: archiv M. Žantovského

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 7. Číslo 5. Květen 2006.
(15. května 2006)
www.kobra.zde.cz